

Arrest

nr. 198 265 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat F. LANDUYT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 28 december 2015 asiel aan. Op 22 mei 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U bent afkomstig van Kabul. U woonde er samen met uw ouders en drie jongere zussen. U verklaart vijftig jaar oud te zijn. U ging naar school tot de twaalfde graad en deed vervolgens een bijkomende opleiding computerwetenschappen van een jaar. Na uw afstuderen ging u aan het werk als database assistent bij Atmospherics, een bedrijf gevestigd in Kabul, waar u werkte tot u Afghanistan verliet. In saratan 1394 (komt overeen met juni-juli 2015 in de Westerse kalender) werkte u ook al een maand voor een nieuwsagentschap.

Op 11 saur 1394 (1 mei 2015) woonde u het huwelijksfeest bij van een neef in de provincie Logar. Na de huwelijksceremonie keerden jullie terug. Jullie werden onderweg gestopt door de Taliban en uw naam werd geroepen. U maakte zich bekend en werd vervolgens geblinddoekt en meegenomen naar een onbekende plaats. U werd opgehangen aan uw beide benen. Er werd u gezegd dat ze wisten waar u werkte en dat u moest helpen om iemand binnen te krijgen in het beveiligde gebied in Kabul waar het bedrijf waar u werkte gevestigd was. Omdat u bang was, stemde u toe. U moest een belofte tekenen tot samenwerking. Uiteindelijk kwam u na een dag en nacht te zijn vastgehouden vrij met behulp van bemiddeling door de man van uw tante en de dorpsouderen. U keerde terug naar Kabul en hoorde niets meer van de Taliban gedurende twee maanden. Op 11 saratan 1394 (2 juli 2015) vond u aan de deur van uw huis een dreigbrief. Ze waarschuwden u dat als u niet zou meewerken dat ze u zouden doden. Weer hoorde u maanden niets van hen. In de nacht van 7 op 8 mizan 1394 (29 op 30 september 2015) werd er een aanval uitgevoerd op jullie huis waarbij ze trachtten u te ontvoeren. Doordat iedereen begon te schreeuwen, kwamen de burens kijken en zijn de ouders weggevlucht. Uw vader wilde zijn enige zoon niet kwijt en besloot dat het beter was als u Afghanistan zou verlaten. U nam ontslag op 7 oktober 2015 en vertrok een week later. U was twee maanden onderweg en via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, u onbekende landen en Duitsland kwam u in België aan. Op 28 december 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, uw rijbewijs, uw diploma computerwetenschappen, uw badge van uw werk, uw badge van een nieuwsagentschap, vier loonstroken, uw toegangkaart voor de wagen, twee tewerkstellingsattesten, een dreigbrief, een politieverlag, attesten omtrent uw opleiding in België en een foto van u met een bedrijfswagen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst legt u over uw ontvoering en gevangenhouding zeer stereotiepe en weinig doorleefde verklaringen af. Vier of vijf mannen zouden u ontvoerd hebben. Wanneer u gevraagd wordt ze in detail te beschrijven, komt u niet verder dan dat ze tulbanden, lange baarden en wapens hadden. Ze droegen vuile kleren en hadden geen schoenen aan maar sandalen (CGVS, p.14). U kan ook geen namen geven, ze zouden zich niet hebben voorgesteld, dat doen ze blijkbaar nooit. U leidt echter af dat het om de Taliban gaat uit de vraag tot samenwerking die ze u stelden, andere criminelen zouden dit namelijk niet doen (CGVS, p.15). Ook in de beschrijving van de plaats waar u werd vastgehouden komt u weer niet verder dan stereotiepe verklaringen. De kamers zouden uit modder bestaan en er waren ook dieren in dat huis. Zelfs wanneer er nog eens wordt aangedrongen om toch te proberen meer details te herinneren, kan u niets anders zeggen dat u zich niets anders herinnert (CGVS, p.15). Waar u bij DVZ (vragenlijst van 5 april 2016, vraag 3.5) nog sprak dat ze u geslagen hadden, zegt u het nu iets anders. Toen u werd vastgehouden, werd u opgehangen aan uw beide benen, uw benen werden hierbij afgeklemd. Meer nog, uw beide enkels blijken hierbij volgens u te zijn gebroken. U blijkt hiermee nog te hebben kunnen wandelen tot u in Kabul aankwam, waar u verzorging kreeg in het ziekenhuis. Opvallend genoeg kan u hiervan geen attest voorleggen (CGVS, p.16).

Maar het is vooral opmerkelijk en ongeloofwaardig dat de Taliban de moeite nemen om u te ontvoeren, u een dreigbrief te bezorgen en een aanval uit te voeren op uw huis zonder u uiteindelijk een concrete vraag te stellen tot wat u zou moeten doen. Tijdens het interview bij DVZ zegt u dat ze bij de ontvoering zeiden dat u met hen zou moeten samenwerken. Wat die samenwerking juist inhoudt, maakt u tijdens dat interview niet duidelijk. U vermeldt enkel dat het bedrijf waar u werkt gelegen is tussen Europese en Amerikaanse ambassades. Tijdens het gehoor op het CGVS spreekt u niet meer louter van een samenwerking, maar zegt u dat u hen moest helpen om iemand van de Taliban binnen te brengen in het beveiligde gebied in Kabul waar Atmosphericics, het bedrijf waar u werkte, is gelegen. U stemt hierin toe uit angst, meer nog, u tekent er zelfs een belofte op papier voor (CGVS, p.10). Over de inhoud van die belofte kan u niets zeggen, u blijkt het niet gelezen te hebben (CGVS, p.16). Er werd afgesproken dat u moest wachten tot zij contact namen, ze zouden alles doen, ze zouden een persoon introduceren wanneer die klaar was (CGVS, p.17).

In de twee maanden tot de dreigbrief bij u thuis arriveert, contacteren ze u echter niet. Opvallend genoeg is in die dreigbrief, die u twee maanden na de ontvoering ontvangt, te lezen dat u hen hebt ontgoocheld, dat u een taak werd gegeven en dat u die niet hebt uitgevoerd (CGVS, p.17). Hoe u die taak zou moeten uitgevoerd hebben wanneer ze u niets gevraagd hebben, blijft echter een raadsel. Volgens u stuurden ze de brief als waarschuwing. Ze volgden u en dachten dat u niet had gedaan wat ze vroegen. Nochtans wordt u in deze 'waarschuwingsbrief' ter dood veroordeeld en mag u gedood worden vanaf een datum die -opvallend genoeg- blanco is gelaten. Volgens u omdat de tijdslimiet niet geweten is (CGVS, p.18).

Ook tussen het arriveren van de dreigbrief en de aanval op uw huis drie maanden later, zoekt de Taliban weer geen contact met u. Volgens u vergaten ze het en deden ze niets tot de tijd dat ze uw huis aanvielen om u te ontvoeren (CGVS, p.18). Gevraagd waarom die aanval op uw huis nodig was, aangezien ze toch weer maar eens geen contact hadden gezocht, antwoordt u dat ze zagen dat u uw job normaal verderzette en niets voor hen wou doen (CGVS, p.19). Hoe ze dat zomaar konden afleiden wanneer ze eigenlijk geen contact met u hadden, blijft wederom een raadsel.

Ook over die aanval op uw huis legt u onduidelijke verklaringen af. Waar het bij DVZ nog onduidelijk is waarom die aanval op uw huis juist plaatsvindt, blijkt op het CGVS dat ze u opnieuw willen ontvoeren. Hoewel ze wapens bijhadden, slagen ze onmiddellijk op de vlucht wanneer er werd geschreeuwd (CGVS, p.18). Ook over de datum van de aanval bent u niet eenduidig. Waar u het op DVZ nog heeft over 7/3/1394 verandert u dit nu naar 7 mizan 1394 (7/7/1394) wat vier maanden later is. U wijt dit aan een fout van de tolk (CGVS, p.19). Dit argument weet niet te overtuigen, te meer omdat in het politieverlag dat u voorlegt eveneens de datum 7/3/1394 wordt vermeld. U zegt dat dat niet klopt, dat de tolk het fout vertaalt en dat er staat 7/7/1394 om 2uur30 à 3uur 's nachts (CGVS, p.20).

Voorts is het opmerkelijk dat de Taliban blijkbaar niet meer naar u heeft geïnformeerd nadat u Afghanistan hebt verlaten. Nochtans liet u in het begin van het gehoor weten dat uw vader zijn job als kleermaker niet meer kon uitoefenen in zijn winkel, maar dat hij van thuis uit moest werken omwille van uw problemen (CGVS, p.4). Ook uw jongere zussen kunnen niet meer naar school gaan omwille van uw problemen, zo verklaart u (CGVS, p.5). Op het einde van het gehoor zegt u echter dat er niemand meer naar u is komen informeren. Uw vader zou van thuis uit werken omdat er geen mannelijk familielid meer is om voor uw zussen en moeder te zorgen. Hij is bang dat er met hen iets zal gebeuren omdat het meisjes zijn (CGVS, p. 20). Op wat deze angst gebaseerd is, maakt u echter niet duidelijk. Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat aan uw beweerde problemen met de Taliban niet het minste geloof kan worden gehecht.

Tot slot kan gezegd worden dat het loutere feit dat u gewerkt heeft voor een buitenlandse organisatie, niet voldoende is om van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen spreken. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van bepaalde redenen, in de toekomst, bijvoorbeeld in geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld zou worden. Zoals hierboven uiteengezet, hebt u dat op geen enkele manier geloofwaardig kunnen maken. Bovendien is uw rol bij Atmosphericics, het bedrijf waar u werkte, ook niet duidelijk. U zegt database assistent te zijn, incidenten in te geven in een database, maar zelfs nadat u meerdere keren gevraagd wordt naar gedetailleerde voorbeelden, kan u er hiervan geen aanleveren (CGVS, p.7). Het CGVS wil ook opmerken dat uw tewerkstelling bij het nieuwsagentschap dat u vermeldt, niet duidelijk is. Ook hier kan

u geen voorbeelden aanleveren van artikels. U geeft bovendien ook aan er maar een maand te hebben gewerkt (CGVS, p.11-12).

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara, rijbewijs, diploma, tewerkstellingsattesten, badges en loonstroken bewijzen enkel uw identiteit, scholingsgraad en tewerkstelling, allemaal feiten die in deze beslissing niet worden betwist. De foto die u neerlegt toont u met een wagen. Er kan niet worden uit afgeleid waar en wanneer hij is genomen. Wat de dreigbrief en het politieverlag betreft moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. De inhoud van de dreigbrief werd hierboven reeds besproken. Het politieverlag blijkt een opsomming van de gebeurtenissen te zijn waarbij u bevestiging vraagt om het naar waarheid te bevestigen. Het valt trouwens op dat ook hier de dreigbrief die u ontvangen heeft niet vermeld wordt (CGVS, p.20). De attesten die u neerlegt omtrent uw gevolgde opleidingen in België hebben geen betrekking op uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen" en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

“III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geoordeeld tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

III.3. Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

*Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vorm vereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).*

*Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, NV Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993,43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991,737; dr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. *Environment et Patrimoine écusinoir*, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., NV Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).*

*Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in *Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7.*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29). Er dient te worden opgemerkt dat mijn verzoekster doorheen haar verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.*

Vooreerst legt verzoeker over zijn ontvoering en gevangenhouding wel degelijk doorleefde verklaringen af. Vier of Vijf mannen hebben hem ontvoerd. Wanneer hem gevraagd wordt ze in detail te beschrijven, verklaart hij dat ze tulbanden, lange baarden en wapens hadden. Ze droegen vuile kleren en hadden geen schoenen aan maar sandalen (CGVS, p.14). Hij kan uiteraard geen namen geven, gezien hij ze niet kent en ze zich niet hebben voorgesteld. Hij leidt echter af dat het om de Taliban gaat uit de vraag tot samenwerking die ze hem stelden, andere criminelen zouden dit namelijk niet doen (CGVS, p.1S). Ook in de beschrijving van de plaats waar hij werd vastgehouden is hij voldoende precies. De kamers bestonden uit modder en er waren ook dieren in dat huis (CGVS, p.15).

Toen hij werd vastgehouden, werd hij opgehangen aan zijn beide benen, zijn benen werden hierbij afgeklemd. Meer nog, zijn beide enkels blijken hierbij te zijn gebroken. Hij heeft hiermee nog kunnen sukkelen en zich slepen tot hij in Kabul aankwam, waar hij verzorging kreeg in het ziekenhuis.

Het is niet ongeloofwaardig dat de Taliban de moeite nam om hem te ontvoeren, hem een dreigbrief bezorgd en een aanval uitvoerde op zijn huis zonder hem uiteindelijk een concrete vraag te stellen tot wat hij zou moeten doen. Tijdens het interview bij DVZ verklaart hij dat ze bij de ontvoering zeiden dat hij met hen zou moeten samenwerken. Wat die samenwerking juist inhoudt, maakt hij tijdens het interview voor het CGVS duidelijk, namelijk dat hij hen moest helpen om iemand van de Taliban binnen te brengen in het beveiligde gebied in Kabul waar Atmospherics, het bedrijf waarbij werkte, is gelegen.

Hij stemt hierin toe uit angst, meer nog, hij tekent er zelfs een belofte op papier voor (CGVS, p.10). Over de inhoud van die belofte kan hij niets zeggen, hij blijkt het niet gelezen te hebben (CGVS, p.16). Er werd afgesproken dat hij moest wachten tot zij contact namen, ze zouden alles doen, ze zouden een persoon introduceren wanneer die klaar was (CGVS, p.17). In de twee maanden tot de dreigbrief bij hem thuis arriveert, contacteren ze hem echter niet. Opvallend genoeg is in die dreigbrief, die hij twee maanden na de ontvoering ontvangt, te lezen dat hij hen heeft ontgoocheld, dat hem een taak werd gegeven en dat hij die niet hebt uitgevoerd (CGVS, p.17). Mijn verzoeker verklaart dat ze de brief als waarschuwing stuurden. Ze volgden hem en dachten dat hij niet had gedaan wat ze vroegen. In deze 'waarschuwingsbrief' werd mijn verzoeker ter dood veroordeeld en mag hij gedood worden vanaf een datum die blanco is gelaten. Volgens mijn verzoeker omdat de tijdslimiet niet geweten is (CGVS, p.18). Ook tussen het arriveren van de dreigbrief en de aanval op uw huis drie maanden later, zoekt de Taliban weer geen contact met hem. Volgens hem vergaten ze het en deden ze niets tot de tijd dat ze uw huis aanvielen om hem te ontvoeren (CGVS, p.18). Gevraagd waarom die aanval op zijn huis nodig was, aangezien ze toch weer maar eens geen contact hadden gezocht, antwoordt hij dat ze zagen dat hij zijn job normaal verderzette en niets voor hen wou t oen (CGVS, p.19). Hoewel ze wapens bijhadden, slagen ze onmiddellijk op de vlucht wanneer er werd geschreeuwd (CGVS, p.18). Ook over de datum van de aanval is hij niet eenduidig.

Mijn verzoeker liet in het begin van het gehoor weten dat zijn vader zijn job als kleermaker niet meer kon uitoefenen in zijn winkel, maar dat hij van thuis uit moest werken omwille van zijn problemen (CGVS, p.4). Ook zijn jongere zussen kunnen niet meer naar school gaan omwille van zijn problemen (CGVS, p. 5). Hij verduidelijkt verder in het gehoor dat zijn vader van thuis uit werkt omdat er geen mannelijk familielid meer is om voor zijn zussen en moeder te zorgen. Hij is bang dat er met hen iets zal gebeuren omdat het meisjes zijn (CGVS, p. 20).

Tot slot kan gezegd worden dat het feit dat hij gewerkt heeft voor een buitenlandse organisatie, voldoende is om van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen spreken. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat hij persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient hij aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin of er omwille van bepaalde redenen, in de toekomst, bijvoorbeeld in geval van een terugkeer naar Afghanistan aan blootgesteld zou worden. Zoals hierboven uiteengezet, heeft hij dat geloofwaardig kunnen maken.

Bovendien is zijn rol bij Atmosphericics, het bedrijf waar hij werkte, duidelijk. Hij was database assistent. Zijn taak was incidenten in te geven in een database, zoals aanslagen politietussenkomsten, ongevallen, enz... (CGVS, p.7). Er werken in deze firma verschillende mensen. In zijn kantoor zijn er 12 mensen, waarvan 8 Afghanen en 4 Europeanen. De manager heeft M.(...) en de directeur heeft B.(...). Beiden zijn Europeanen. Daarnaast is er een Australiër S.(...) en een Amerikaan E.(...) verbonden aan de firma"

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van "het internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen" en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"III.2. Ten onrechte stelt men het CGVS dat er geen subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden. Dat het rapport van het UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 stelt vooreerst duidelijk dat er algemeen probleem is in Afghanistan, dat recht geeft op subsidiaire bescherming (p. 9) :

"Afghans who seek international protection in Member States of the European Union (EU) and who are found not to be refugees under the 1951 Convention may qualify for subsidiary protection under Article 15 of EU Directive 2011/95/EU (Qualification Directive), if there are substantial grounds for believing that they would face a real risk of serious harm in Afghanistan. 14 In light of the available evidence presented in Section 11. C of these Guidelines, applicants may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(a) or Article 15(b) on the grounds that they would face a real risk of the relevant forms of serious harm (death penalty¹⁵ or execution; or torture or inhuman or degrading treatment or punishment) either at the hands of the State or its agents, or at the hands of AGEs.¹⁶ Equally, in light of the fact that Afghanistan continues to be affected by a non- international armed conflict and in light of the evidence presented in Section II.B, 11.

C, II.D and II.E of these Guidelines, applicants originating from or previously residing in conflict-affected areas may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(c) on the grounds that they would face a serious and individual threat to their life or person by reason of indiscriminate violence."

Daarnaast heeft de CGVS geenszins rekening gehouden met het profiel van mijn verzoeker bij de beoordeling van het risico. Dat men enkel kijkt naar het geografisch risico, maar "vergeet" dat ook door zijn persoonlijke situatie hij gevaar loopt. In het rapport UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 staat duidelijk (p. 33) :

"AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and development actors.170 As noted above, in 2012 this campaign of systematic targeting intensified, with UNAMA documenting the deaths of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of targeted killings or attempted targeted killings.171 The first six months of 2013 saw a further 29 increase in civilian casualties as a result of such attacks compared to the same period in 2012, with 312 civilians killed and 131 injured. 172 Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, construction workers, and persons supporting the peace process. 173 On 2 May 2012, the Taliban announced that their "Al-Ferooq" Spring offensive would specifically aim to kill civilian targets, including high ranking government officials, Members of Parliament, High Peace Council members, contractors and "all those people who work against the Mujahideen".174 As in 2012, the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of attack.175 Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation and abductions to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas"

Dit dekt volledig het profiel van mijn verzoeker. Er zijn dus voldoende rapporten die aantonen dat de streek, waar mijn verzoeker afkomstig is,"

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 3 augustus 2017 legt verzoeker een bundel medische documenten neer op naam van F.K. en A.C.(H.), met vertaling.

2.2.3. Op 8 december 2017 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 6 juni 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van “*het internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen*”, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat aan te geven welk artikel van het Verdrag van Genève hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.3.3.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het eerste en het tweede middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.3.4. Het eerste en tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

In zoverre verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad er op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij over zijn ontvoering en gevangenschap zeer stereotiepe en weinig doorleefde verklaringen aflegde, (ii) het ongeloofwaardig is

dat de taliban de moeite nemen om hem te ontvoeren, hem een dreigbrief te bezorgen en een aanval uit te voeren op zijn huis zonder hem uiteindelijk een concrete vraag te stellen tot wat hij zou moeten doen, (iii) hij over de aanval op zijn huis onduidelijke en niet eenduidige verklaringen aflegt, (iv) het opmerkelijk is dat de taliban niet meer naar hem hebben geïnformeerd nadat hij Afghanistan heeft verlaten, (v) het loutere feit dat hij gewerkt heeft voor een buitenlandse organisatie, niet voldoende is om van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen spreken, (vi) de neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet wijzigen, en (vii) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Zo herhaalt verzoeker dat hij werd opgehangen aan zijn beide benen, dat zijn benen hierbij werden afgeklemd en dat zijn enkels hierbij zijn gebroken, doch gaat hij er volledig aan voorbij dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verklaarde dat hij heel hard werd geslagen door de taliban en dat hij sindsdien veel pijn heeft in zijn voeten (adm. doss., stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het hoeft geen betoog dat door het louter volharden in één versie van de verklaarde feiten de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties noch weerlegd, noch ontcracht worden.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker ontwikkelt onder verwijzing van de UNHCR Guidelines nog een algemeen betoog aangaande zijn risicoprofiel en meent dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening gehouden heeft. De loutere verwijzing naar zijn profiel en de UNHCR Guidelines volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 12, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de gedane bevindingen in een ander daglicht stellen.

De door verzoeker bij een aanvullende nota van 3 augustus 2017 neergelegde bundel bevat medische attesten die betrekking hebben op een zekere F.K. en A.C.(H.). Er wordt evenwel niet ingezien – en

verzoeker licht niet toe – in welk opzicht het bijbrengen van medische documenten die geen betrekking hebben op verzoeker zelf, zijn asielaanvraag kan ondersteunen. Ook ter terechtzitting gevraagd naar het verband tussen deze stukken en het asielaanvraag van verzoeker, wordt hieromtrent noch door verzoeker, noch door zijn advocaat enige duidelijkheid verschaft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgelaten vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker laat dit onderdeel van de bestreden beslissing volledig ongemoeid en brengt derhalve geen elementen bij die aantonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de stad Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN